

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 lipca 2023 r.

DIH-3.707.50.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - III/ 57/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 35a pkt 11 w związku z art. 35 d ust. 1 pkt 1 oraz art. 35c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2023 r. poz. 846) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji z 12 maja 2023 r. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, na mocy której przedsiębiorcy AUTO KAMAG Sp. z o.o. z siedzibą w Pile (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „kontrolowanym” lub „przedsiębiorcą”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązku określonego w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2023 r. poz. 846), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 8 do 15 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Wielkopolskim WIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia D.PI.NR.8361.9.2023 z 8 lutego br., przeprowadzili kontrolę w salonie sprzedaży samochodów, należącym do ww. przedsiębiorcy.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 30 stycznia br., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 2 i 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2023 r. poz. 846) zwanej dalej: „ustawą o systemie monitorowania paliw” oraz sprawdzenie przestrzegania przepisów rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 31 sierpnia 2021 r. w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu

samochodowego oraz oznakowania miejsc tankowania pojazdu samochodowego takim paliwem (Dz.U. z 2021 r. poz. 1738) (zwanej dalej: „rozporządzeniem Ministra Klimatu”). Zawiadomienie doręczono stronie 31 stycznia br.

W trakcie kontroli inspektorzy sprawdzili 6 pojazdów samochodowych, które do napędu wykorzystują rodzaj paliwa typu:

- olej napędowy:
 - dostawczy Ford Transit Courier Van 1,5 TDC,
 - osobowy Ford Kuga 2,0 D,
- benzyna silnikowa:
 - osobowy Ford Kuga 2,5 PHEV Plug-in Hybrid 225 KM,
 - osobowy Ford EcoSport 1,0 Boost 125 KM,
 - osobowy Ford Focus kombi 1,0L,
 - osobowy Ford Kuga 1,5P Boost 150 KM.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży pojazdów silnikowych nie umieścił na terenie placówki handlowej informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, co stanowi naruszenie przepisów art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania paliw.

Ustalenia kontroli zostały udokumentowane w protokole kontroli z 15 lutego br. nr D/PI.NR.8361.9.2023, do którego nie zgłoszono uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej: „kpa”, Wielkopolski WIIH zawiadomieniem z 12 kwietnia 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku określonego w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania paliw. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 § 1 kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się, co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w sprawie, oraz składać wnioski dowodowe.

W piśmie z dnia 25 kwietnia br. przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie. Wskazał w nim, że dokonał natychmiastowych działań naprawczych, w jego opinii klienci salonu byli należycie informowani o rodzaju środka napędzającego (paliwa), a tym samym brak oznaczeń nie wpływał negatywnie na konsumentów. Podkreślił również że jakiegokolwiek kary pieniężne mogą przyczynić się do zamknięcia firmy, której sytuacja jest trudna w związku ze skutkami pandemii COVID. Jednocześnie zwrócił się o zastosowanie art. 189f § 1 kpa, gdyż w jego ocenie, waga naruszenia prawa jest znikoma, zaprzestał naruszenia, a przede wszystkim naruszenie prawa zostało usunięte, a zatem cele kontroli (postępowania) zostały osiągnięte.

12 maja br. Wielkopolski WIIH, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązku określonego w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania paliw.

12 czerwca br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pismem z 15 czerwca br. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji z 12 maja br. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego WIIH oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 9ca ust. 2 ustawy o systemie monitorowania paliw informacja o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego jest umieszczana:

- 1) w instrukcji obsługi tego pojazdu - przez producenta pojazdu samochodowego,
- 2) na odpowiednim korku lub klapce wlewu paliwa ciekłego lub w pobliżu tego korka lub tej klapki - przez producenta pojazdu samochodowego,
- 3) na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych - przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w tym zakresie.

Ponadto zgodnie z art. 9 ca ust. 3 informacje, o których mowa w ust. 1 oraz ust. 2 pkt 2 i 3, umieszcza się w widocznym i dostępnym miejscu.

Na podstawie art. 9ca ust. 4 ustawy o systemie monitorowania paliw szczegółowy sposób formułowania i udostępniania informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, umieszczanej w instrukcji obsługi tego pojazdu, na korku lub klapce wlewu paliwa ciekłego lub w pobliżu tego korka lub tej klapki oraz na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych określa rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 31 sierpnia 2021 r. w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego oraz

oznakowania miejsc tankowania pojazdu samochodowego takim paliwem (Dz.U. z 2021 r. poz. 1738), dalej zwane: „rozporządzeniem Ministra Klimatu”.

W przypadku niedopełnienia obowiązków określonych w art. 9ca ust. 2 ustawy o monitorowaniu paliw znajduje zastosowanie art. 35a pkt 11 ww. ustawy. Stanowi on, że karze pieniężnej podlega przedsiębiorca, który nie przestrzega obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 1 - 3 ww. ustawy. Z kolei o wysokości wymierzanej kary rozstrzyga przepis art. 35c ust. 1 ww. ustawy, wskazując, że jej wysokość w przypadku określonym w art. 35a pkt 11 ww. ustawy wynosi 5 000 zł.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji z 12 maja br. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego WIIH, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązku określonego w art. art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania paliw.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty zawarte w odwołaniu. Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o systemie monitorowania paliw, co spowodowało konieczność nałożenia przez Wielkopolskiego WIIH kary pieniężnej.

Odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i przesłanką jej przyjęcia jest sam fakt stwierdzenia naruszeń prawa. Zatem samo stwierdzenie - udowodnienie faktu niedopełnienia przez stronę obowiązku wynikającego z przepisu, jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary. Nie mają przy tym znaczenia przyczyny stwierdzonych nieprawidłowości. Samo udowodnienie, że strona, nie umieściła informacji wymaganych art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Mając powyższe na uwadze bezsprzeczne jest, iż w przedmiotowej sprawie istniały przesłanki do wymierzenia stronie kary pieniężnej. Tym samym działania Wielkopolskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości zarzucając jej naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 189 d kpa poprzez nieuwzględnienie przy nakładaniu administracyjnej kary pieniężnej okoliczności enumeratywnie wymienionych w tym przepisie;
- 189 f § 1 kpa poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa;
- art. 12 § 1 kpa poprzez prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę szybkości i ograniczonego formalizmu;
- art. 7, 77 kpa poprzez przeprowadzenie postępowania w sposób zbyt ogólnikowy i nierozpatrzenie wszystkich okoliczności mających wpływ na wynik sprawy,

w szczególności niezbadaniu przez organ pierwszej instancji żadnych okoliczności związanych ze sprawą.

Ponadto strona zarzuciła Wielkopolskiemu WIIH błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu przez organ pierwszej instancji, że nie wykonała obowiązku informacyjnego wobec konsumentów o rodzaju paliwa ciekłego, podczas gdy na sali sprzedażowej przy każdym z samochodów znajdowała się duża kartka formatu A 4, gdzie dużą czcionką były wyszczególnione cena, parametry techniczne pojazdu, a w szczególności rodzaj paliwa jakim każdy z samochodów jest napędzany.

Organ drugiej instancji nie ma wątpliwości, co do stwierdzonego stanu faktycznego. Ustalenia kontroli wprost wskazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, dlatego Prezes UOKiK nie widzi podstaw do uchylenia decyzji.

Odnosząc się do przedstawionych zarzutów Prezes UOKiK wskazuje, że w decyzji z 12 maja br. Wielkopolski WIIH nie powołał się na przesłanki wymiaru kary z art. 189d kpa, ponieważ w przedmiotowej sprawie organ nie dysponował uznaniem administracyjnym w zakresie wymiaru kary. W niniejszej sprawie stwierdzono naruszenie art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o monitorowaniu paliw, w związku z powyższym, mając na uwadze art. 35a pkt 11 w związku z art. 35c ust. 1 - wymierzył karę pieniężną w kwocie 5.000,00 zł wskazaną punktowo w ww. ustawie.

Tym samym zarzut naruszenia art. 189d kpa poprzez nieuwzględnienie przy nakładaniu administracyjnej kary pieniężnej okoliczności enumeratywnie wymienionych w ww. przepisie należy uznać za bezzasadny.

W ocenie Prezesa UOKiK nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut braku zastosowania przez organ pierwszej instancji art. 189f § 1 pkt 1 kpa. Wskazać należy, że Wielkopolski WIIH prawidłowo, rozważył możliwość zastosowania art. 189 f § 1 pkt 1 kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Organ drugiej instancji również nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie ww. przepisu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Pełna i rzetelna informacja o rodzaju paliwa oraz możliwość porównania w tym zakresie wielu produktów, ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesu konsumenta. Nie ulega wątpliwości, że dobrem chronionym przepisami ustawy jest szeroko rozumiany interes konsumenta. Strona nie dopełniła obowiązku nałożonego na nią w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania paliw i nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Podkreślić należy, że powinnością przedsiębiorcy - jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest przestrzeganie przepisów dotyczących jego działalności. Ustawa o systemie monitorowania paliw w sposób jednoznaczny nakazuje, przedsiębiorcy prowadzącemu sprzedaż pojazdów silnikowych, zamieszczenie na terenie tej placówki, informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, a strona niewątpliwie naruszyła ten obowiązek.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji ponownie wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w toku kontroli. Należy również zauważyć, że strona została poinformowana o zamiarze przeprowadzenia kontroli oraz jej zakresie ponad tydzień przed jej rozpoczęciem. Tym samym strona mogła się do niej przygotować np. sprawdzając, czy informacja jest w placówce uwidoczniiona, a po stwierdzeniu braku - uzupełnić ją.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o systemie monitorowania paliw.

Prezesowi UOKiK trudno jest natomiast odnieść się do zarzutu naruszenia art. 12 § 1 kpa, gdyż strona poza ogólnym stwierdzeniem, że Wielkopolski WIIH naruszył ww. przepis „poprzez prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę szybkości i ograniczonego formalizmu” nie doprecyzowała na czym miałyby polegać naruszenia organu w tym zakresie. Jednocześnie Prezes UOKiK podkreśla, że postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone w ustawowym terminie, w sposób sprawny, bez nadmiernego, nieuzasadnionego formalizmu.

Odnosząc się z kolei do argumentów strony postępowania przedłożonych w odwołaniu dotyczących naruszenia art. 7 kpa i art. 77 § 1 kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu

faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656).

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Wielkopolski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, wyjaśnił w sposób wyczerpujący wszelkie okoliczności, które mają znaczenie w niniejszej sprawie, w szczególności w kontekście obowiązującego stanu prawnego. Jak wynika z treści decyzji z 12 maja 2023 r. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023), organ pierwszej instancji uwzględnił wszelkie okoliczności w kontekście ustalenia, czy zachodzi naruszenie stanowiące podstawę ukarania oraz czy zostały spełnione przesłanki obligatoryjnego odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Strona wskazała, że Wielkopolski WIIH, badając sprawę, powinien zwrócić uwagę, ilu konsumentów złożyło skargę oraz ilu poniosło negatywne skutki w związku z zaistniałym naruszeniem. Stwierdzenie to w świetle brzmienia naruszonego przepisu art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania paliw pozostaje całkowicie chybione. W toku kontroli stwierdzono przedmiotowe naruszenie i nie ma znaczenia, ilu konsumentów złożyło skargę oraz ilu konsumentów poniosło w związku z tym negatywne skutki. Wskazać należy również, że odpowiedzialność wynikająca z art. 35a pkt 11 ustawy o systemie monitorowania paliw w związku z art. 9ca ust. 2 pkt 3 ww. ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16, „Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot - o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną)”. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot, nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które powołał się odwołujący, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Jak wyżej wskazano, organ uwzględnił także wszelkie przesłanki z art. 189f § 1 kpa i ocenił w kontekście prawidłowo przeprowadzonego postępowania, całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co było wystarczające do stwierdzenia braku podstaw do

przyjęcia, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Biorąc powyższe pod uwagę zarzut naruszenia art. 7 kpa i art. 77 § 1 kpa należy uznać za bezpodstawny.

Strona zarzuciła również Wielkopolskiemu WIIH błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że nie wywiązała się z obowiązku informacyjnego wobec konsumentów o rodzaju paliwa ciekłego, podczas gdy na sali sprzedażowej przy każdym z samochodów znajdowała się duża kartka formatu A 4, gdzie dużą czcionką były wyszczególnione cena, parametry techniczne pojazdu, a w szczególności rodzaj paliwa jakim każdy z samochodów jest napędzany.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie dowodowe w sprawie zarówno na etapie kontroli, jak również postępowania administracyjnego zostało przeprowadzone w pełnym zakresie, z zachowaniem wszelkich reguł wynikających z przepisów prawa. Ponadto wszelkie ustalenia faktyczne dokonane przez organ na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, zostały dokonane prawidłowo i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż przedsiębiorca dopuścił się naruszenia przepisu art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania paliw, tj. wykonując działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży pojazdów silnikowych nie umieścił na terenie placówki handlowej informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego.

Potwierdza to w szczególności protokół kontroli z 15 lutego 2023 r. nr D/PI.NR.8361.9.2023, do którego strona nie zgłosiła uwag. Na stronie 7 ww. protokołu wskazano: „Inspektorzy dokonali szczegółowych oględzin sali sprzedażowej, w tym m.in.: (...) stanowisk ekspozycji pojazdów, (...) stwierdzając brak uwidocznienia przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży pojazdów silnikowych informacji o rodzaju paliwa na terenie placówki handlowej, co stanowi naruszenie (...) oraz art. 9ca ust. 2 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.” Natomiast załączniki do protokołu kontroli w postaci dokumentacji fotograficznej potwierdzają, iż informacje, na które powołuje się strona odwołująca się - znajdujące się obok pojazdów, nie zawierały informacji wymaganych ww. ustawą.

Prezes UOKiK wskazuje, że protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Zgodnie z art. 20 ustawy o Inspekcji Handlowej, kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu wnieść je na piśmie. Należy przypomnieć, iż protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości zapisów w nim zawartych. Znajduje to potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2013 r. sygn. VI SA/Wa 2723/12 „Protokół korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń z tego względu, że sporządzany jest z udziałem przedstawiciela podmiotu kontrolowanego, który ma prawo wnieść do niego zastrzeżenia. Protokół obrazuje stan faktyczny, który później może być trudny do odtworzenia. Dlatego podpisanie bez zastrzeżeń przez osobę kontrolowaną

protokołu stanowi dowód w sprawie.” Jak również w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 1400/19, w którym Sąd stwierdza, że protokół sporządzony na podstawie upoważnienia ustawowego, w przewidzianej prawem formie i przez legitymowanych do tego rodzaju czynności pracowników organu stanowi, zgodnie z 76 § 1 kpa dokument urzędowy na okoliczność tego, co zostało w tym dokumencie stwierdzone.

W uzasadnieniu odwołania strona wskazała także, że nie zajmuje się sprzedażą i dystrybucją paliw, które w jej ocenie, stanowią cel regulacji ustawy o systemie monitorowania paliw, natomiast nie dotyczy to kwestii oznakowania miejsc sprzedaży pojazdów.

W ocenie Prezesa UOKiK organu powyższe twierdzenia strony są całkowicie bezpodstawne. Z art. 1 ust. 3 pkt 2 ustawy o systemie monitorowania paliw jednoznacznie wynika, że: ustawa określa także zasady: formułowania i udostępniania informacji o możliwości tankowania pojazdu samochodowego paliwem ciekłym.

Nie ma zatem wątpliwości, iż dotyczy to regulacji ustawy w zakresie obowiązków wskazanych w art. 9ca ust. 2 pkt 3 ww. ustawy, który wyraźnie stanowi, że informacja o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego jest umieszczana na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych - przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w tym zakresie.

Odnosząc się do argumentu strony, że nazwa rozporządzenia Ministra Klimatu w żaden sposób nie wskazuje na sposób informowania o paliwach ciekłych na salach sprzedażowych jest on całkowicie nietrafiony. Prezes UOKiK wskazuje, że o zakresie obowiązywania aktu prawnego nie decyduje jego nazwa, lecz pełna treść, w tym upoważnienie ustawowe, na podstawie którego zostają wydawane akty wykonawcze. Przedmiotowe rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 9ca ust. 4 ustawy o systemie monitorowania paliw, w którym jednoznacznie wskazano, że Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób formułowania i udostępniania informacji, o których mowa w art. 9ca ust. 2 - biorąc pod uwagę konieczność udzielania użytkownikom pojazdów samochodowych informacji na temat paliwa ciekłego dostępnego na stacji paliwowej lub stacji zakładowej oraz kompatybilności pojazdu samochodowego z infrastrukturą do tankowania. Z kolei § 1 pkt 2 ppkt c rozporządzenia Ministra Klimatu wskazuje, że ww. rozporządzenie określa szczegółowy sposób formułowania i udostępniania informacji o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, umieszczanej na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych.

Podkreślić również należy, że organ drugiej instancji rozstrzyga w granicach istniejącego prawa w zakresie swojej właściwości ocenia zaskarżoną decyzję administracyjną z punktu widzenia jej zgodności z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego, według stanu faktycznego i prawnego obowiązującego w dacie wydania zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu odwołania skarżący powołał się także na okoliczność trudnej sytuacji finansowej. W tym zakresie organ wskazuje, iż nie jest to okoliczność warunkująca odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Powołana przez odwołującego się okoliczność może stanowić postawę do wnioskowania o udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej.

Koszty postępowania administracyjnego zostały określone w art. 56 oraz art. 263 kpa. Prezes UOKiK po przeprowadzeniu niniejszego postępowania administracyjnego stwierdza, że w sprawie nie zaistniały okoliczności wymienione w ww. przepisach. Tym samym organ drugiej instancji uznał wniosek strony o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych za bezzasadny.

Stosownie do art. 35e ustawy o systemie monitorowania paliw, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Wielkopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł. Tym samym, decyzja z 12 maja 2023 r. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu IV A Administracyjne kary pieniężne ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a